

Predmet : Ovčara (Miroljub Vujović i dr.)
Okružni sud u Beogradu – Veće za ratne zločine
Broj predmeta :K.V. br.1/2003

Glavni pretres : 26. oktobar. 2004.

Izveštaj : Nataša Kandić i adv. Dragoljub Todorović, punomoćnici oštećenih

Svedok Dragutin Berghofer je na početku rekao da je u bolnicu došao 17. novembra 1991. godine uveče, a da su ga sa ostalim zarobljenima 20. novembra ujutro odveli iz bolnice. Svedok je istakao da je u bolnicu došao kao pripadnik 204. vukovarske brigade, da nije imao uniformu, a da je imao automat, koji je dobio pred sam pad Vukovara. Berghofer je naglasio da je u bolnicu došao sa položaja, nakon što je pokušao proboj grupe u kojoj je bio i on. Tokom boravka u bolnici bilo je reči da će se organizovati konvoji, rečeno im je da se oni koji su uniformi presvuku i da ostave naoružanje, pa je on ostavio automat ispod jednog auta. Svedok je naglasio da su 19. novembra 1991. godine, oko 16:00 sati u bolnicu ušli rezervisti, da je on celu noć proveo sa sestrama i doktorima, i da je u bolnici bilo "pola" grada. Po njegovim recima, 20. novembra ujutro u bolnicu je došao Šljivančanin i svi koji su bili u bolnici su morali da izađu van. Medicinsko osoblje je išlo na jednu stranu, dok su ostali išli na drugu. Jedan rezervista ih je pregledao, nakon čega su otišli u autobuse. Naglasio je da je bilo šest autobusa sa zrenjaninskim registarskim tablicama i da su njima u 8:00 časova ujutro prebačeni u kasarnu gde su se zadržali do 13:00-15:00 časova. Iz njegovog autobusa je jedan rezervista izveo Hideka, Kolesara i Ličinu oko 11:00 sati i odveo ih u vojni autobus gde su tučeni, a potom je taj autobus negde otišao i za njim jedan jugo, u kojem je bilo pet osoba sa palicama i vatrogasnim aparatima. Autobuse su čuvali mladi vojnici i niko nije smeo ulaziti i izlaziti iz autobusa. Nakon tri sata provedenih kod kasarne prebačeni su autobusima na Ovčaru. Opisujući situaciju kada su stigli, svedok Berghofer je rekao da je sa desne strane video svog komšiju, optuženog Gorana Mugošu koji je bio u civilu i pretresao zarobljenike. Po njegovim rečima, Mugoša mu je izvadio novce koje mu je dala medicinska sestra u bolnici, a tu sa strane je bila gomila kofera i tašni. Pored Mugoše, svedok je video i Miloša Bulića, koji je rekao Damjanu Samardžiću: "skidaj mantil", pa je potom zajedno sa drugima počeo da udara i Samardžića i njegovog sinovca. Svedok Berghofer je potom rekao: "Jedan od Zorićevih sinova je mene udario štakom" i dodao da je pre nego što je otrčao u hangar dobio još udaraca. U hangaru je, po mišljenju svedoka Berghofera bilo oko 250 ljudi, a on je tamo video Ružicu Makrobašić, Dragicu Tušan, Čakalića, kome se Dokmanović koji je bio u plavoj, avijatičarskoj uniformi obratio, nakon čega je ovaj dobio udarac. Svedok je rekao da je osoba po imenu Kemo tukla jednog dečka, koga je nakon toga Dokmanović udario makazicama. Svedok Berghofer je rekao da je video kada je u hangar ušao i Siniša Glavašević koga su takođe prebili. Svedok je naveo da ga je iz hangara izvukao Goran Ivanković, sin dr. Ivankovića i da je nakon toga on zajedno sa još nekim zarobljenicima belim vozilom prebačen na Velepromet, a odatle u Modateks. Svedok Berghofer je kasnije napomenuo da je pored njega Ivanković iz hangara izvukao i Gunčevića i dodao da se niko nije protivio tome. U nastavku svedočenja Berghofer je rekao da su iz Modateksa vraćeni na Velepromet, gde su bili u sobi smrti. Do Veleprometa ih je otpratio Jezdimir Stanković, a tamo je Pero Krtinić počeo vikati da ih treba sve pobiti.

Svedok Hajdar Dodaj je na početku svedočenja govorio o tome šta se dešavalo tokom leta i jeseni 1991. godine. Naime, svedok je u tom periodu bio na odsluženju redovnog vojnog roka u JNA. Po njegovim rečima, on je u vojsci proveo tri meseca. Nakon što je pobjegao iz Petrovca na Mlavi, uhvaćen je u Zemunu, nakon čega mu je određen pritvor u kojem je bio 35 dana, a potom je prebačen na Bijelo Brdo kod Osijeka gde nije dobio bojevu municiju. Dodaj je potom rekao da je na Bijelom Brdu bio 21 dan i da su u tom periodu gađani ciljevi u Sarvašu i Dalju. Nakon toga je ponovo vraćen u Petrovac, a potom u Sremsku Mitrovicu, gde je zadužen bojevom municijom. Tamo ih je postrojio jedan pukovnik i rekao im da idu u rat u Vukovar gde treba pobiti 20.000 ustaša, Kurda i Rumuna. Po rečima svedoka Dodaja, krajem avgusta ili početkom septembra 1991. godine su došli u Negoslavce i stacionirali se u Dubravi kod Vukovara. Svedok je naglasio da je 24. septembra 1991. godine, tačno u 12:00 časova, napustio položaj zajedno sa još četiri vojnika i pobjegao na deo, koji niko nije držao. "Sve je bilo spaljeno, sve je bilo uništeno... Koga smo štitili, koga smo branili, nije mi bilo jasno". Nakon što su se predali nekim ljudima, prebačeni su u policijsku upravu u Vukovaru, gde su ispitani, i gde im je rečeno da ne mogu izaći iz grada zbog blokade. Svedok je napomenuo da je u gradu vladala panika i da u njemu nije video 20.000 ustaša, već se radilo o civilima, koji su se naoružali da bi se zaštitili. Svedok je rekao da je uzeo automatsku pušku i da je bio u policijskoj upravi sve do 17. novembra, kada je oko 23:00 sata otišao u bolnicu. Po njegovim rečima, vojska je došla u bolnicu 18. novembra, ali njega lično niko nije dirao do 20.-og, kada su ih sve postrojili, a potom odvojili žene, decu i starce na jednu stranu, dok su ostali bili na drugoj strani. Major Šljivančanin im je tada rekao: "Nemojte se ništa bojati, biće sve u redu." Nakon toga su ih gardisti pretresli i uzeli im sve vrednije stvari, a potom su smešteni u autobuse gde su morali držati ruke na leđima i spuštene glave. Iako im je rečeno da mogu odlučiti ko želi ići za Zagreb ili za Beograd i da će biti tamo odveženi, sve su ih odvezli u kasarnu. Svedok Dodaj je naglasio da je kod kasarne video veliki izliv besa, uzimali su lopate sa tenkova i udarali po autobusima. U jednom trenutku u autobus je ušao jedan vojnik i rekao jednom doktoru, koji je sedeo 4 – 5 mesta ispred njega: "Ti si najviše Srba zaklao, pošto znaš da kolješ." Nakon toga ga je izveo iz autobusa, gde su bili Beli orlovi, TO, Arkanovci, [paravojne formacije] koji su ga prebili. Posle par sati, koliko su proveli kod kasarne, odveženi su autobusima na Ovčaru, a za njima su išli oni koji su tukli. Na Ovčari je formiran špalir u kome je bilo deset ljudi sa jedne i deset ljudi sa druge strane. Po rečima Dodaja, jedna osoba je ušla u autobus i pitala, ima li u njemu Albanaca, uz pretnju da ako se ne jave da će svi stradati. Kada se Albanac javio, ta osoba mu je rekla: "Ti si moj kad budeš izašao van." Prilikom izlaska iz autobusa jedan mladić, koji je izašao ispred svedoka je rekao: "Nemojte mene, mi smo JNA", nakon čega su ih izdvojili, a dva pukovnika JNA koji su bili pored ceste počeli su da ih ispituju. Opisujući atmosferu ispred hangara, svedok Dodaj je rekao da je bila velika vriska i galama, a da je on ispred hangara video žuti bager. Nakon toga je došao jedan oficir i pitao: "Gde su ti vojnici", a potom su njih četvoricu odvezli prema Negoslavcima. Ispred jedne kuće su im stavili povez preko očiju i vezali im ruke, a nakon toga stavili u podrum gde su bili civili. Svedok je rekao da su na Ovčaru došli oko 15,00 ili 16,00 sati, kada je bio dan. Svedok Dodaj je istakao da se na Ovčari zadržao do zatvaranja vrata, tj. jedan do dva sata i dodao da je video kad su zarobljenici ulazili u hangar i kada su se zatvorila vrata od hangara. Po njegovim rečima, oko hangara je bilo 30-ak ljudi, a dok vrata nisu zatvorena video je kako u hangaru tuku zarobljenike držalicama i štapovima. Svedok je naglasio da su svi iz kasarne došli na Ovčaru i da je tamo bilo pripadnika JNA, vojnika u tigrastim uniformama, Belih orlova i dr. Dodaj je potom rekao da je poznavao jednog policajca Horvata, koji je sedeo s njim i koji mu je pokazao sliku žene i dece.

Svedok Rade Bakić je istakao da je na Ovčaru otišao sa optuženim Milanom Vojinovićem, koga je odvezao tamo da bi potražio ćerku i sina. Optuzeni Vojinović je otišao do hangara i pošto ih nije našao vratili su se. Svedok je rekao da su na Ovcaru otišli kada je počeo da pada mrak, oko 16, 00 sati, a da su se tamo zadržali između sat i sat i po. Vojska je bila na cesti i nije dozvoljavala da se civilnim vozilima ide prema hangaru, tako da je on ostao oko 150 metara od hangara. Tamo nije bilo rampe, ali je bilo 7 -8 ljudi s oružjem u SMB i maskirnim uniformama. “Ja nisam video ništa... bilo je mračno... ljudi je bilo kod hangara, a bilo je i vojske sa svih strana.

Fond za humanitarno pravo